

A PIROS CIPŐK

Élt egyszer egy szegény, anyátlan árva, akinek még cipője sem volt. Gyűjtögette hát a rongydarabokat ahol csak rájuk lelt, s hamarosan egy pár piros cipőt varrt belőlük magának. Kicsit ormótlanok voltak a cipők, de szerette őket. Ha rájuk nézett, úgy érezte gazdag, még ha napestig gyűjtögetnie kellett is a rőzsét a sötét erdőben.

Egy szép napon amikor rongyaiban és piros cipőjében hazafelé bandukolt az úton, megállt mellette egy aranyozott hintó. Egy öregasszony ült benne, aki azt mondta neki, hogy hazaviszi s tulajdon lányaként viseli gondját. Elment hát a gazdag öregasszony házába, ahol megfürdették s szép haját megfésülték. Tiszta fehér alsóneműt kapott, finom gyapjúruhába, fehér harisnyába, csillogó fekete cipőbe öltöztették. Amikor régi ruhái és különösen piros cipői felől kérdezősködött, az öregasszony azt mondta neki, olyan piszkos volt mind, a cipők meg olyan nevetségesek voltak, hogy tűzre vetette őket, és minden hamuvá égett.

A gyermek nagyon elszomorodott, mert hiába vette őt most körpl pompa és gazdagság, a legnagyobb boldogságot a saját kezével készített cipők jelentették neki. Most állandóan csendben kellett ülnie, nem ugrándozhatott, nem beszélhetett, csak ha kérdezték, ám szívében titkon kis tűz gyulladt, és ő egyre inkább vágyódott a piros cipők után.

Amikor a gyermek elérte azt a kort, hogy az Aprószentek Napján bérálásban részesülhessen, az öregasszony elvitte egy öreg, szánta cipészhez, hogy új cipőt készíttessenek az ünnepre. A cipész üvegszekrényben a legfinomabb bőrből készült, a csodálatosnál is csodálatosabb pár piros cipő ragyogott. S jóllehet piros cipőben nem illik templomba menni, a gyermek éhes szíve kívánságára a piros cipőt választotta. Az öregasszony már nem látott jól, ezért észre sem vette a cipők színét, s fizetett. Az öreg cipész rákacsintott a gyermekre, és becsomagolta a cipőket.

Másnap a templomban összegyűlt emberek rosszállóan szemlélték a gyermek cipőit. Csakúgy ragyogtak, mint a kifényesített almák, mint a szívek, mint a vörös szilvák. Mindenki

a fejét csóválta; még a falakon lévő szentképek, még a szobrok is helytelenítően nézték a cipőket. A gyermek azonban csak annál jobban szerette őket. Mialatt a püspök énekelt, a kórus zümmögött, az orgona fújtatott, ő csak mindennél gyönyörűbb piros cipőire gondolt. Délutánra az öregasszony tudomást szerzett neveltje piros cipőjéről.

-Soha többé ne viseld ezt a cipőt! mondta haragosan. De a következő vasárnap a gyermek megint csak a piros cipőket vette fel a feketék helyett, s úgy ment az öregasszonyal a templomba.

Az ajtónál egy felkötött karú öreg katona állt. Rövid kabátot viselt, a szakála vörös volt. Meghajolt és engedélyt kért, hogy letörölhesse a port a gyermek cipőjéről. A gyermek felemelte a lábát, a katona meg megkopogtatta a cipők talpát, miközben egy kis dalt dudorászott, amitől viszketni kezdett a gyermek talpa.

-Aztán el ne felejts táncolni - mosolygott a katona, és kacsintott. Az emberek megint ferde szemmel nézték a piros cipőket. a gyermek azonban annyira szerette cipőcskéit, amelyek ragyogtak, mint a karmazsin, mint a piros málna, mint a gránátalma, hogy nem is tudott másra figyelni, alig hallotta a

szertartást. Annyira el volt foglalva, hogy ide-oda forgatta, csodálta cipőit, hogy még énekelni is elfelejtett. Amikor az öregasszonnyal kísért át a templomból, a sebesült katona utánakiáltott:

-Milyen csinos tánccipők!

Szavaira a kislány azon nyomban pördült egyet-kettőt. Lábai azonban nem tudtak megállni, s áttáncolt a virágágyásokon, körbetáncolta a templomot, s úgy látszott nem tud többé uralkodni magán. Először gavotte-ot járt, aztán csárdást, aztán egyedül keringőzött át a mezőn.

Az öregasszony kocsisa leugrott a bakról, s a kislány után futott, felkapta, és visszavitte a kocsihoz, miközben a kislány piros cipős lábai úgy táncoltak a levegőben, mintha a földet érnék. Az öregasszony és a kocsis húzta, vontta, cibálta a piros cipőket, hogy ylehúzzák a kislány lábáról. Micsoda látvány; félrecsúszott kalapok, kalimpáló lábak, amelyek végül aztán megnyugodtak.

Otthon az öregasszony egy magas polcra dobta a cipőket, és figyelmeztette a gyermeket, hogy többé hozzájuk se érjen. Ő azonban csak a cipőket bámulta, csak utánuk vágyódott. Számára továbbra is azok voltak a világ legszebb tárgyai.

Úgy hozta a sors, hogy nem sokkal ezután az öregasszony ágynak esett, s amint elmentek az orvosok, a kislány beosont abba a szobába, ahol a piros cipők voltak. Felpillantott rájuk a magas polcra. Sokáig nézte őket, s annyira hatalmába kerítette a vágy, hogy leemelte a polcról, lábára csatolta őket, gondolván, hogy ezzel senkinek nem árthat. Amint azonban lábai megéreztek a cipőt, azonnal táncra kerekedtek.

Kitáncolt a lány az ajtón, le a lépcsőn, először gavotte-ot járt, aztán csárdást, majd a keringő merész, gyors fordulatainak egymásutánja következett. A lány repesett a boldogságtól, s addig nem is jött rá, hogy baj van amíg észre nem vette, hogy amikor balra akar lépni, a cipők ellenálthatatlanul jobbra húzzák. amikor forogni akar, a cipők egyenesen járnak. A cipők irányították a lány lépéseit, és nem fordítva, s egyenesen végigtáncoltak az úton, át a sáros mezőn, be a sötét, homályos erdőbe.

Ott állt egy fának támaszkodva a vörös szakállú katona, karján kötés, vállán rövid kabátja.

* -A mindenit! - mondta -, milyen csodás tánccipők!

*
*

A gyermek rémülten próbálta lecibálni a cipőket, de minél inkább erőlködött, azok annál erősebben simultak a lábára. Fél lábon ugrándozott, hogy levegye őket, de az a lába, amelyik a földet érte, tovább táncolt, s az sem nyugodott, amelyik épp a kezében volt.

Egyre csak táncolt, táncolt, táncolt. Hegytetőkön át, völgyekbe le, esőben, hóban, napsütésben egyre csak járta a táncot. Táncolt éjszaka, táncolt hajnalhasadáskor, s még szürkületben is csak táncolt szakadatlan. De nem volt jó táncolni. Rettenetes volt. Nem volt egy perc pihenője sem.

Betáncolt egy templomudvarba, ahol egy félelmetes szellem állta útját, s úgy szólt hozzá:

- Addig táncolj a piros cipőidben, amíg kísértetté nem válsz, míg bőrod csontjaidon nem lifeg, míg más nem marad belőled, mint táncoló belsőrészeid, táncolj át a falakon kopogtass minden ajtón háromszor, s az emberek ha kinéznek és megpillantanak, rettegenek, hogy sorsodra jutnak. Táncoljatok csak, piros cipők, táncoljatok!

A kislány kegyelemért kezdett el könyörögni, de még mielőtt végigmondta volna, piros

cipői továbbvitték. Áttáncolt a túskebokron, át a patakokon, a sövényeken, nem állt meg, míg régi otthonához nem ért, mely most gyászba borult. Meghalt az öregasszony, aki befogadta őt. Ő azonban csak táncolt, csak táncolt, mert táncolnia kellett. Kimerülten és rettenetes félelemmel betáncolt abba az erdőbe, ahol a város bakója lakott, falon lógó bárdja remegni kezdett amikor megérezte a kislány közeledtét.

- Kérlek - esedezett a bakóhoz, amint az ajtójához táncolt. - Kérlek vágd le cipőimet, szabadíts meg ettől a borzalmas sorstól.

A bakó pedig elvágta a piros cipő pántjait éles bárdjával, de a cipők csak nem estek le lábáról. A leány keserves sírásba kezdett, hogy élete már nem ér semmit, s kérte a bakót, hogy vágja le lábait. Ő pedig levágta. A piros cipős lábak pedig tovább táncoltak át az erdőn, át a dombon, és eltűntek a szemük elől. A leányból szerencsétlen nyomorék lett, s mások szolgálójaként kellett életét tengetnie, de soha többé nem vágyakozott piros cipők után.

